

Krajsovszky Gábor:

A kommunizmus áldozatainak emléknapjára¹

„Az egyének talán megtérhetnek, de a kommunista rendszer lényegileg Isten gyűlölete és a kereszténység lerombolását célozza, tehát sohasem térhet meg. A kommunizmus, mint eszme javíthatatlanul, önmagában gonosz.”

Mindszenty József, Mészáros Tibor

Február huszonötödike hatodik esztendeje, 2001 óta a kommunista diktatúra áldozatainak emléknapja. A múlt század ezen totalitárius rendszerének 100 millió áldozata egyedülálló a történelemben.¹ A több földrészre kiterjedő rendszer országok, nemzetek és nemzedékek életét nyomorította meg, és változatlanul rombolja azokon a helyeken, ahol bármilyen megjelenési formában tovább létezik. A kommunizmus nyilvános bukásával egy időben a volt kommunista uralom alatt levő országokban legálisan is megjelenhettek a kommunizmus mérhetetlen bűneit feltáró dokumentumok. Mindezek mellett és ezek ellenére a kommunista rezsimek nem szűntek meg teljességgel, sok helyütt még mindig eredeti formájukban léteznek. Vannak azonban világrészek, ahol ennek a rendszernek a képviselői „kosztümöt cserélve” újra irányító szerepbe kerültek. Ez a sajnálatos külső és belső támogatottságnak köszönhető. A kommunizmus Kelet-Európában négy és fél évtizedes uralkodása alatt a népesség nagy részéből kiirtotta az önálló gondolkozást, az erkölcsi elvekhez való ragaszkodást. Ahol a családi nevelés ezt nem ellensúlyozta, ott az előzetesen nyíltan kommunista elkötelezettségű „vezérkar” újra a maga oldalára tudta állítani ezeknek az erkölcsi-, és nemzettudat nélküli embereknek a nagy

¹ Nemzeti Újság, 2006 Böjtelő hava 3. oldal

részét. A mai Magyarországon is ez a helyzet - hol és melyik, valóban minden tekintetben jogállami rendszerben valósulhat meg az, hogy egy nemzetet a saját (volt) fizikai és morális gyilkosai²vagy azok közvetlen leszármazottai, ideológiai örökösei, illetve mindezek kollaboránsai akár a legkisebb mértékben is irányíthassanak?! Ez a kérdés nem merül fel azokban, akik az elmúlt 15 évben lezajlott országgyűlési választások alkalmával immár másodszor (azóta sajnos már harmadszor – KG) adtak segédkezet kommunista utódpart ismételt uralomra jutásához? Miért lehetséges az, hogy háborús bűntettekkel terhelt politikai rendszert magukénak valló, annak kiépítésében és fenntartásában aktívan részt vevő, azt korábban nyíltan is támogató egyének mindenben teljes szabadságot élvezhetnek? Miért lehetséges az, hogy belföldi és európai parlamenti választásokon ilyen múlttal rendelkezők *egyáltalán* indulhatnak, és mandátumot szerezhetnek? És miért megengedett az, hogy korábbi rablásait, rombolásait most, átfestett jelszavakkal, a legminimálisabb erkölcsi gátlás nélkül, lényegileg azonos módon, bár sok tekintetben még alattomosabban folytathatják? (Ezekről a tapasztalatok alapján mást várni mérhetetlen naivitásra vallana.)

„Ha Isten ránk tekint, (...) csak a sietve visszaállítandó független és magyar bíróság lehet illetékes a számonkérésben” – írta végrendeletében Mindszenty bíboros, a 20. század hitvalló magyar főpapja.³ Az igazságot szolgáló és elégtételt adó számonkérés mind a mai napig nem történt meg!

Mindez külső támogatottságuknak is köszönhető. Mindszenty bíboros számtalan megnyilatkozásában hívja fel a figyelmet a kommunizmusnak a még megmaradt szabad társadalmakat is fenyegető veszélyére. De ugyanúgy nem hagyja szó nélkül ezen szabad társadalmak, politikai rendszerek mulasztásait sem, melyek a kommunizmus térnyerését nagymértékben előmozdították. Emlékirataiban a bíboros így ír az 1956-os magyar szabadságharc elvesztésének külső okairól: „A Nyugat roppant vak is volt. A bolsevista betyárok – népek kiirtói – nemsokára királyi udvarokban kezdtek szalonképesek lenni. 1955-56 nagy ténye az, hogy

amilyen mérvben megutálták a Vasfüggöny népei az orosz kommunista világot, oly fokban növekedett az elgyengült, lelkét lassan elvesztő Nyugat államaiban a Szovjet befolyása. Így a magyar szabadságharc két vesztese: az erkölcsileg lezüllött világkommunizmus és a tétlen, erejét vesztett Nyugat lett, az Egyesült Nemzetek Szövetségével az élen. Tengernyi magyar vér is folyt azért, hogy a Nyugat vakhályoga leváljon. De minden áldozat hiába volt.”⁴

Pongráz Gergely, az 1956-os magyar szabadságharcban a budapesti Corvin-köz szabadságharcosainak parancsnoka, a következő két táviratot idézi könyvében, amelyek a Nyugat részéről közvetlenül járultak hozzá a szabadságharc vérbefojtásához: „Azonban, hogy a szovjet gőzhenger meginduljon, arról gondoskodott az *amerikai külügyminisztérium*, amikor a Moszkvában levő követének elküldte azt a táviratot, melyet mélyen elhallgatnak úgy Keleten, mint Nyugaton. Ezzel a távirattal biztosították a Szovjet kormányt arról, hogy: **»Az Egyesült Államok kormánya nem tekinti Magyarországot, vagy a szovjet blokk bármely tagját potenciális katonai szövetségesnek.«**”⁵

A második távirat szövege így hangzik: **“Az Egyesült Államok kormánya nem tekinti jó szemmel azokat a kormányokat, amelyek barátságtalan viszonyban vannak a Szovjetunióval.”**⁶

A következőkben Mindszenty József további két megnyilatkozásából olvashatunk részleteket, amelyek éles fénybe helyezik ennek az isten- és emberellenes rendszernek valódi mivoltát. Elsőként a Szovjetunióban a kommunizmus uralomra jutásakor végbemenő, minden képzeletet felülmúló terrorba nyerhetünk betekintést Az édesanya című könyvből.

„Ha a szülők nem bolsevik szellemben nevelnek, az állam elválasztja őket, és a gyermek pedig menhelyre kerül. Az új magán- és büntetőjogi kódex kifejezetten a családi élet lerontására törekszik Az itt megtámadott vallás, tekintély, szülői szeretet megölése a családi élet halála.”⁷

„Moszkvában a Vörös-téren leleplezték – mint a világsajtó hozta – a 14 éves Pavlik Moroszonak, a »Szovjetunió hősnéke« a szobrát. Agyonlövötte édesanyját, akit feljelentett, mivel a szovjet rendelete ellenében titokban eladott egy zsák gabonát, hogy neki, a fiának enni adhasson. Ezt tették meg »hősnek«. Ez a húszéves világnézeti és erkölcsi átalakítás eredménye.”⁸

„De Sztálinnak az esete festi a legkifejezőbben az állapotokat. Sztálin 78 éves anyja, bár 20 éve ilyesmit nem tett, húsvétkor Tiflisben bement a templomba. Nagy volt a rémület; az ájtatoskodók kémnek tartották, ezért elhagyták a templomot, és nem akartak imádkozni. A látogatás komoly volt, ezer rubelt is csúsztatott a perselybe. A GPU jelentette a botrányt a diktátornak, aki távolabbi vidékre vitette anyját, hogy templomlátogatása ne okozzon megütközést. Oroszországban kiirtották az ellenzékét, (...) behozták a rabszolgaságot. Emberi vágóhidak, tömegmészárlások felett, vér- és könnyfolyamok, rémület és átokóceán hömpölygő hullámain egy fej, a diktátoré. Remeg ő, remegnek tőle, és ő állandósítja a vérfolyamot (...) Egy nép hangtalan átka övezi. Eltette láb alól legközelebbi munkatársait is. Az anya eleinte nem látta a bűnöket, csak szerette a gyűlölet fiát, az ő fiát és dacolt a mások, milliók dühével. Az édesanya sokáig kitart gyermeke mellett szerelmével. De most már elpattant az anyai szeretet sokat bíró húrja is. Imádkozott, a fiú ellen az Úrhoz fellebbezett. Fiú és erény közt az erényt választotta. Útjával megtagadta a fiát, akinek ellenforradalmára lett. Vörös, pokolian-vörösen izzó fiának fehér édesanyja. A lelke is mily fehér ebben a húsvéti imában, ha szörnyeteget szült is. A diktátor rettenetesen felsült ország, világ előtt az elveivel; emiatt beletiport az anyjába. Számúztak egy öreg édesanyát. Oroszország jelképe ez. Sztálin (...) belerúgott a megölt eszménybe. Ez volt Sztálin és anyja világraszóló párviadala.”⁹

A következő idézet Mindszenty bíboros 1973-as kanadai körútján elhangzott beszédjéből való, amelyben a kommunizmus lényegét foglalja össze tömören.

„Ragadozó farkasok járnak körül a világon, vagy annak egyik részén. Sajnos, az

Úr Jézus példabeszéde szerint farkasok járogatnak a bárányirhában. Vagy elveszik az irhát a báránytól, vagy a bárány is odakölcsonzi a farkasoknak a saját bőrét, hogy megtéveszthessék a világot. Két világ csap össze immár fél-, még inkább negyed százada. Ismeritek mindkettőt hallomásból, sajtóból. Nehogy azt gondoljátok, hogy itt is középütt az igazság. **Az egyik oldal teljes hazugság!** Én hirdetem azt, amit tapasztaltam, és amire a püspökszentelésben kötelezett az Egyház: »Ne mondd a sötétet fénynek, a valótlan igazságnak«.

Az I. világháború után a nagyhatalmak elvették Szent István földjének 68%-át, meghagyták 32%-át, 1/3-nál is kevesebbet, a vádlott meghallgatása nélkül. A II. világháborúba a Sztálin-szövetséges Hitler hajszolta bele az országot. A szintén Sztálin-szövetséges hatalmak odaajándékozták a 32%-os csonkot is a nemzetiség-irtó Sztálinnak, akinél mi is nemzetiség lettünk. Sztálin istentelen, feleséggyilkos. Mi keresztények vagyunk. Hogyan jöttek az oroszok? Volt 3 püspökhalál, 53 katolikus paphalál. A részeg és szifiliszos kirgiz »felszabadítók« megerősakoltak fegyveresen *1 millió* körüli nőt. Sztálin idetelepítettjei hadat üzentek Istennek, Egyháznak, a magyar történelemnek. Alakoskodva vallásszabadságot és emberi jogokat iktattak törvénybe. A választáson az orosz hadsereg támogatásával, választási visszaéléseik ellenére is nálunk kapták a legkisebb szavazatot, az új európai gyarmaton. A nemzetgyűlés, az abszolút többségi párt vezérei gyengék voltak. Az ország népe viszont nyelvre, vallásra való tekintet nélkül szembeszállt a rendszerrel. *Orosz és rendőri terrorral* elrabolták a katolikus hitvallásos iskolát, megszüntették az iskolai heti 2 órás hitoktatást, a közös vasárnapi templomba járást.

A kommunizmus nemcsak politikai párt, hanem legelsősorban világnézet; vallás ellen, Isten ellen, emberi lélek ellen, apostoli hitvallás ellen, Tízparancs és erkölcs ellen. Gyilkol, rabol, zsúfolja a börtönöket, a szibériai munkatáborokat. Lezülleszt az egyént, tönkreteszi a családot, csordává teszi a tömeget. Amely pillanatban valaki kommunista, abban a pillanatban

megszűnt keresztény lenni. A keresztény Krisztushívó, a kommunista megtagadja az érte meghalt és föltámadt Jézus Krisztust, nem 30 ezüstart, csak egy csalásért. Hite az istentelenség, erkölce az erkölcstelenség. Ismerem a világtörténelmet. A történelem legkegyetlenebb rendszere ez. Ezt megírtam már 1942-ben, a könyvet elkobozták, elégették, a szerzője sorsát ismeritek. Kétszer voltam kommunista börtönben, de ha kell, megyek harmadszor is.

Kedves Híveim, az igazság jegyében ülünk a Szent István 1000 évét. Legyetek hűek Szent István hitéhez és magyarságához magatokban és gyermekeitekben.”¹⁰

Befejezésként álljon itt Mindszenty bíborosnak a kommunista rendszerhez, illetőleg kommunista személyekhez való viszonyáról a torontói sajtókonferencián elhangzott nyilatkozata. A sajtókonferencián többek között az alábbi kérdést intézték hozzá: „Eminenciád úgy 1956-ban kiszabadulás után, mint most, Magyarországról való kijövedele után kijelentette, hogy megbocsát minden ellenségének. Ez vonatkozik a kommunistákra is?” Mindszenty válasza a következő volt: „Igen, minden ellenségemnek megbocsátok, de ez nem jelenti, hogy **életem utolsó percéig ne harcoljak a kommunista rendszer ellen**, a nemzetemet és a kereszténységet elnyomó zsarnokság ellen. Az ellenségeimnek személy szerint megbocsátok, - de a kommunista *rendszernek* soha!”¹¹

¹ A kommunizmus fekete könyve. Nagyvilág Kiadó

² Mészáros Tibor: A száműzött bíboros szolgálatában. Mindszenty József titkárának napi jegyzetei (1972-1975). Lámpás Kiadó, Abaliget, 2000. 161.

³ Füzér Julián: Szentnek kiáltjuk! Katolikus Magyarok Vasárnapja, Youngstown, Ohio, USA, 1987. 77.

⁴ Mindszenty József: Emlékirataim. Szent István Társulat, Budapest, 1989. 448.

⁵ Charles Bohlen, az Egyesült Államok moszkvai nagykövetének emlékiratai (Witness to History) 413. In: Pongrácz Gergely: Corvin köz – 1956. 20.

⁶ Brian McCauley, Hungary and Suez 1956. *Journal of Contemporary History*, 1981, **16**, 777-800. In: Pongrácz Gergely: Corvin köz - 1956. 21.

⁷ Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Zalaegerszeg, 1942. 19.

⁸ Reichpost 9. Nov. 1929; 10. Apr. 1930. In: Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Zalaegerszeg, 1942. 21.

⁹ Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Zalaegerszeg, 1942.22-23.

¹⁰ Kommunizmus és kereszténység. Mindszenty József: Hirdettem az Igét. 226-227.

¹¹ Mindszenty József: “Életem utolsó percéig harcolok”. Sajtókonferencia Torontó, 1974. szeptember 21. *Magyar Élet*, 1973. október 6. In: Mindszenty József: Szentbeszéd III. Vasárnapi Levél, Wien, 1973. (11/12), 50-53.